

Български пратеници въ Европа.

Въ Турция има обичай, че когато дойде новъ султанъ на престола, всички поданици изпращатъ първитѣ си хора да го поздравятъ и му пожелаятъ дълго и честито царуване. До султана изпратиха първенцитѣ си гърци, арменци, евреи, арнаути. Идѣше редъ и българитѣ да проводятъ екзарха си съ нѣкои владици и първенци да поздравятъ султана отъ името на българския народъ.

Събраха се около 8—10 най-първи българи въ екзархията да решатъ, да поздравятъ ли султана, и кой да иде?

Единъ младъ българинъ поисква думата и казва:

— Братя българи, дошелъ новъ султанъ и вие сега ни събирате да изберемъ нѣкого да иде да го поздрави. Какъ мислите вие, не знамъ, но азъ се чудя, бива ли да поздравяваме султана и да му пожелаваме дълго и честито царуване надъ българския народъ? Нашитѣ братя се бунтуватъ, турцитѣ ги бесятъ, колятъ, запиратъ, палятъ кжщитѣ имъ, а вие искате да поздравяваме султана. Бива ли да правимъ това? Какво ще кажатъ чужденцитѣ?

Събралитѣ се зеха да се гледатъ единъ други. Наистина, добро ли е да желяемъ на турцитѣ честито царуване надъ българитѣ? Че нали трѣбва и ние да се освободимъ. Нека идатъ българи при султана, но не да го поздравятъ, ами да му кажатъ да даде свобода на нашия народъ.

Събранитѣ мислиха, струваха и решиха не само да не ходятъ при султана, ами да изпратятъ въ Европа двама свои пратеници да се оплачатъ отъ турскитѣ звѣрства и да поискатъ България да бжде освободена. Екзархъ Антимъ, родолюбивъ и